

TROTSIGT, trå'ttsigt, adv. På ett trotsigt sätt, med trots.

TROTTOAR, trå'ttoar, m. 3. (fr. *Trottoir*) Upphöjd gångväg på sidorna af gator. Gångsten, Gångbana.

TROTTSTEN, trå'ttstén, m. 2. Petrifikat, som visar blott aftryck i det yttre af en organisk kropp.

TROVÄRDIG, a. 2. Som förtjenar att tros. *T. sagesman, författare. T. berättelse. Göra t., göra trolig, sannolik.*

TROVÄRDIGHET, f. 3. Trovärdig beskaffenhet.

TROVÄRDIGT, adv. På ett trovärdigt sätt, med trovärdighet.

TROBADUR, --úr, m. 3. (fr. *Troubadour*) Provençalisk skald i medeltiden.

TRUBBA, v. a. 1. Göra trubbig.

TRUBBHÖRNIG, a. 2. Som har trubbiga hörn.

TRUBBIG, a. 2. 1) *T. vinkel*, större än en rät vinkel. — 2) Som har en trubbig vinkel. *T. näsa.* — 3) (fig. fam.) Kort och kärft. *T-t svar.*

TRUBBIGHET, f. 3. Egenskapen att vara trubbig.

TRUBBIGT, adv. 1) Med trubbig vinkel. *T. bildad näsa.* — 2) (fig. fam.) Kort och kärft. *Svara t.*

TRUBBKANTIG, a. 2. Som har en eller flera trubbiga kanter.

TRUBBLAF, m. 2. pl. — *lafvar.* En lafart på klippor, ved, bark och mossor. *Parmelia palle-scens.*

TRUBBNOS, m. 2. (fam.) eller

TRUBBNÄSA, f. 1. (fam.) 1) Trubbig näsa. — 2) (fig.) Person med sådan näsa.

TRUBBNÄSIG, a. 2. Som har trubbig näsa.

TRUBBVINKLIG, a. 2. Som har en eller flera trubbiga vinklar. — *Trubbvinklighet*, f. 3. — *Trubbvinkligt*, adv.

TRUG, n. sing. Tvång genom hotelser eller genom enträget öfvertalande, enträgna böner, bjudningar, o. s. v. *Med t.*, med tvång; ogerna.

TRUGA, v. a. 1. (ursprungl.: Trycka, plåga) 1) Nödga med våld eller hotelser. *T. en till något. T. af en något, se Afruga. T. fram. i'n, tvinga fram, in.* (Pop.) *T. i sig*, tvinga sig att förtära något, som ej smakar. — 2) Nödga genom enträget öfvertalande, yrkande, enträgna böner, bjudningar, o. s. v. *T. någon att äta, dricka. T. bort, se Borttruga. T. på en något, se Påtruga. — T. sig*, v. r. Tvinga sig. *T. sig att äta. Låta t. sig*, låta förmå sig till något genom trug; göra något af tvång, ogerna. *T. sig på folk*, söka en persons umgänge eller tränga sig in i ett sällskap, oaktadt man ej gerna är sedd. *T. sig till, se Pocka sig till*; äfv. tvinga sig till.

TRUGSJERN, n. 3. (ford.) Ett slags jernbörd, då den anklagade måste med blotta händerna taga ett glödande jern och kasta det i ett tråg, som stod på tolf stegs afstånd.

TRUGSMÅL, trugs'mål, n. 3. (fam.) Tvång. *Det är intet t.*, det är ingen som nödgas; viljan är fri; äfv. (fam.) man behöfver ej låta truga bort det.

TRULLDOM, se *Trolldom.*

TRUMF, m. 3. I. Metallförstärkning på mynningen af en kanon.

TRUMF, m. 3. II. (fr. *Triomphe*) Högsta färgen i kortspel, eller den som sticker öfver alla

de andra. *Stickfärg. Hjerter är t. T. äss, kung, dam. Sitta med alla t-en på hand. Spela t., se Trumfa. Sätta i t., slå på trumf. Sticka med t., se Sticka.*

TRUMFA, v. n. 1. 1) Slå ut trumfskort. *T. med kungen.* (Fig. fam.) *T. med en*, bete sig öfvermodigt emot, topprida en. *T. ut*, spela ut alla sina trumf. (Fig. fam.) *Han har t-t ut*, rustat ut. — 2) (fam.) *T. på*, piska på. — *Trumfande*, n. 4. o. *Trumfning*, f. 2.

TRUMFKORT, n. 5. Kort af trumf.

TRUMFSPEL, n. 3. Spel i trumf, d. v. s. att de spel, som man bör taga, äro beräknade att erhållas med trumfskort.

TRUMFSTARK, a. 2. Som har mycken trumf.

TRUMHINNA, f. 1. En spänd hinna, som skiljer yttre örgången ifrån den inre.

TRUMHVIRFVEL, m. 2. pl. — *hvirflar.* Ett slags sätt att slå på trumma, då flera slag följa tätt på hvarandra.

TRUMHÅLA, f. 1. En hålighet i örat, bakom trumhinnan.

TRUMLA, se *Trumma*, II.

TRUMMA, f. 1. I. (Moes. G. *Trum*, träd, stam, stjeln, rör) 1) Täckt, i jorden nedlagd, urhålkad stock; äfv. täckt stenrör, till afledning af vatten, orenlighet, o. s. v. — 2) Ett musikinstrument, brukligt isynn. vid militärmusik, bestående af en cylinder af tunt trä eller messingsbleck, hvars begge ändar äro öfverspända med pergament (Trumskinn), hvarpå slås med tvenne pinnar (Trumpinnar). *Slå på t. Röra t-n*, slå på trumma. *T-n går*, det slås på trumma. *Stinn som en t.*, utspänd; mycket mått. — *Ss. Trumpinne, -slag.*

TRUMMA, v. n. 1. II. 1) Slå på trumma. *T. efter*, vid trumslag utropa, att någon rymt. *T. ut*, utropa vid trumslag. — 2) (fam.) Bullra starkt, bulta hårdt. — 3) (fig. fam.) *T. på*, piska på, ge stryk. — *Trummande*, n. 4.

TRUMMETA, (gam.) se *Trumpeta*.

TRUMNING, f. 2. Slående på trumma.

TRUMPEN, a. 2. neutr. — *et.* (af isl. *Thruma*, bedröivas) 1) Vid elakt lynne. *Vara t. Se t. ut.* — 2) Som röjer trumpenhet. *T. uppsyn.* — *Syn.* (för begge bem.) Vresig, Butter, Dyster, Mulen.

TRUMPENHET, f. 3. Dåligt lynne; trumpen uppsyn.

TRUMPERGAMENT, trümp'pär'gamä'nt, n. 3. o. 3. Se *Trumskinn*.

TRUMPET, trümp'pét, m. 3. (af samma ursprung som *Trumma*) 1) Musikinstrument, som ger skarpa, gälla, smattrande toner; brukas isynn. vid militärmusik, och består af ett krökt messingsrör med munstycke. *Blåsa, stöta i t. Blåsa t.*, kunna blåsa i trumpet. — 2) Se *Trumpetsnäcka*. — 3) (anat.) Se *Modertrumpet*. — *Ss. T-klang, -ljud, -munstycke, -skall.*

TRUMPETA, v. n. 1. Blåsa i trumpet. *T. ut*, vid trumpetskall ropa ut, kungöra; (fig. fam.) se *Utbasuna*. — *Trumpetande*, n. 4.

TRUMPETARE, m. 3. Musikant, som blåser trumpet.

TRUMPETARETRANA, f. 1. En art Trana i S. Amerika, stor som en hönstupp, med ett läte, liknande trumpetljud. Grus crepitans.

TRUMPETFÄGEL, trümp'pét'fä'g'l, m. 2. pl. — *fäglar.* Afrikansk fågel, bekant för sitt trumpetlika läte. *Buceros africanus.*

TRUMPETMUSKEL, m. 3. pl. — *muskler.*